

10.po Trojici – 8.8.2021 – s VP – Pokým to neuznáš

Milost' Pána Ježiša nech je s nami.

Ozeáš 5:15 „Odídem, vrátim sa na svoje miesto, dokiaľ neuznajú svoju vinu, dokiaľ nebudú hľadať moju tvár a vo svojej tiesni nebudú túžobne hľadať....“.

Pokým to neuznáš, nemáme sa o čom baviť – už ste nejakú takúto alebo podobnú frázu použili? ***Naozaj prídu do vzťahu chvíle, keď sa jednoducho nedá pokračovať a to kvôli rozdielnym názorom na zásadné veci. Ak nedokážeme nájsť spoločnú reč alebo kompromis, musí sa jeden vzdať alebo sa vzťah nadobro rozpadne. Keď nám to povie človek: pokým to neuznáš, odchádzam – je to smutné. Oveľa smutnejšie je to však vtedy, keď to povie Boh. Vieme si to vôbec predstaviť? A dokážeme odhadnúť následky takejto ťaživej Božej reakcie?***

Dnešná 10.nedeľa po Trojici je nedeľou pokánia alebo kajúcou. Prípomíname si, že sa v roku 70.po Kristovi splnilo Jeho zaslúbenie o tom, že na Jeruzalem doľahne Boží trest za to, že odmietali Božiu milosť – bude zničený chrám aj mesto. Všetko sa presne tak stalo, ako povedal Ježiš. Nebola to prvá takáto výstraha pre vyvolený národ. Pán Boh musel od hriechu človeka prichádzať s milosťou, ale aj trestom na tento svet, pretože človek nechcel a stále nechce uznať Božiu vládu a zvrchovanosť nad životom a existenciou všetkého.

Aj v prípade, o ktorom sme počuli z čítaného textu, sa Boží vyvolený ľud odvracia od Hospodinových ciest a prikláňa sa k človeku: severná časť sa obracia k Asýrii a južná časť zase bojuje a prináša tak nepokoj a narúša jednotu Božieho ľudu. Tento postoj obidvoch častí vyvoleného národa nám poukazuje na to, že **ten skutočný nepriateľ neprichádza z vonku, ale nosíme ho v sebe.** ***Tým najväčším nepriateľom človeka je on sám – so svojim hriechom, pýchou, zlobou, so svojim postojom vzbury voči Bohu a tým pádom aj voči dobru a láske. My sa zvykneme vyhovárať na ľudí, okolnosti, na nemožnosť inak sa rozhodnúť, na prírodu či náhodu alebo na čokoľvek iné, čo spôsobuje náš hriech. My by sme boli teda inak celkom dokonalí, keby nebolo to či ono. Zabúdame totiž, že ten najväčší nepriateľ sme my a náš hriech, ktorému v srdci dávame veľký priestor.***

Nič sa teda v nás a pri nás nezmení, kým neuznáme, že nie ľudia okolo nás, nie náhoda či osud, nie okolnosti či čokoľvek iné, ale my sami sme zodpovední za svoje rozhodnutia. Kým neuznáme, že sme hriešni a niet v nás nič dobré, nemôžeme sa pohnúť ďalej. Ak si človek totiž nedokáže uznať chybu, má pocit, že je dokonalý, že sa zmeniť nemusí. Ak všetko zvaľujeme na druhých, potom nedokážeme prijať zodpovednosť za to, akí sme pred ľuďmi či pred Pánom Bohom. **Dnes, keď pôjdeme ku stolu Pána Ježiša, budme úprimní pred Ním a priznajme sebe aj Jemu, že my sme vinní za svoje hriechy, nič a nikto iný, iba my.**

Boží národ sa spoliehal na svojich spojencov – v prípade Izraela to bola Asýria, v prípade Júdu vkladal dôveru len a len do seba a svojich schopností a možností. ***Aj zoči-voči Božím trestom nehľadali pomoc pri Bohu, ale jedine v tomto pozemskom priestore – v zbraniach, koňoch, ľudskej moci, vo falošnej sebaistote kvôli vyvoleniu.*** Tento postoj obidvoch častí vyvoleného národa nám ukazuje na to, že **pravá viera v ťažkostiach nehľadá mimo Boha, ale práve na Neho.** Židovský národ všetko prežíval s Bohom – dobré aj zlé, ako hovoril Jób: „*či len dobré máme prijímať od Boha a zlé nie?*“ (Jób 2:10). No boli chvíle, keď na túto pravdu zabúdal a orientoval svoje nádeje na všetkých a všetko okrem Boha. **Skutočná viera však rozoznáva a vie, že žiadna ľudská moc nepomáha, ak Boh trestá a dopúšťa problémy. Žiadna ľudská moc nepomáha, ak prichádza bolesť a utrpenie. Lenže my na to zvykneme zabúdať.**

Mali by sme sa naučiť, že riešiť všetky problémy, akýkoľvek pôvod majú, by sme mali v prvom rade pri Pánovi. Kým neuznáme, že nemáme na všetko silu, spôsoby, možnosti, že nie sme na všetko pripravení a nie všetkom máme vo svojich rukách, budeme hľadať východiská na tomto svete. To môže spôsobiť ešte väčšie rany. Ak teda neuznáme, že v Bohu je naša sila aj pomoc, bude sa postupne rozkladať všetko, pretože prideme na pokraj našich síl, priatelia nás zradia, lieky nevylicia, politici nezachránia, práca neuzdraví, majetok nenaplní. Musíme uznať, že sme príliš obmedzení na to, aby sme si so všetkým poradili. A tie musíme uznať, že je tu Boh, ktorý si poradí naozaj so všetkým – ako bolo povedané v jednom seriály: ved' ten chlap vstal z mŕtvych, poradí si aj s pokazenou písomkou. **Dnes, keď prideme k Pánovi Ježišovi, čiňme pokánie z toho, že Mu berieme moc a hľadáme pomoc nie v Ňom, ale v hodnotách tohto sveta. Očakávajme na Neho, On má moc aj spôsob, ako nám pomôcť.**

Pán Boh reagoval na hriech svojho ľudu tým, že už pre nich nebol láskavým Pastierom, ale zmenil sa na mol' a červotoč, ktorý všetko rozkladá a na leva, ktorý všetko trhá. ***Vyvolený ľud sa tak cítil Bohom opustený. Podľa nich sa z Boha stal ich nepriateľ. Nič nepomáhalo a dokonca, keď sa už rozhodli nasledovať a poslúchať Boha, aj On od nich odišiel a ľud sa teda nemal na koho spoľahnúť.*** Tento ich postoj nám ukazuje, že **my si môžeme myslieť, že nás Boh opustil, ale nie je to tak.** Ozeáš totiž celú situáciu vidí inak: práve vo chvíli, keď sa ľud cítil opustený, všemohúci a milosrdný Boh mu ponúka spásu a umožní mu návrat k bezpečnému a požehnanému

životu. Ľud však musí splniť jednu podmienku a tou je pokánie – návrat k Bohu celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou. Ak budú Boha hľadať s naliehavosťou, cez deň aj v noci, bezodkladne, On sa k nim vráti, oni Ho uvidia a prijmú od Neho pomoc a ochranu.

Čím viac hriechov máme, čím viac priestoru dávame neistote, čím menej dôverujeme, čím menej čítame Písmo či modlíme sa, čím menej chodíme do spoločenstva, tým viac sa nám zdá, že nás Boh opustil. Prehlbujeme priepasť medzi nami a Ním. Nie Boh teda odchádza od nás, ale my sa vzdľujeme Jemu. Kým toto neuznáme, kým si nepriznáme, že my a nie Boh utekáme, nemôžeme pocítiť Jeho blízkosť. To my sa musíme vrátiť a tým návratom si priznáme, že Pána potrebujeme, že bez Neho nedokážeme prežiť, že bez Jeho milosti nemôžeme dosiahnuť večnosť. **Dnes, keď ideme k stolu Pána Ježiša, si máme pripomenúť, že Boh je nám v Kristovi blízko. Viac sa už nedá. To my sme zbabelí utečenci. Preto je čas vrátiť sa späť k Bohu a ostať v Jeho blízkosti navždy.**

Uznajme dnes, že ten najväčší nepriateľ pre nás, je náš hriech, ktorému dávame priestor v našom srdci aj živote.

Uznajme dnes, že našou pomocou a silou je Pán Boh a my nemáme hľadať iného Spasiteľa, ale Jemu dôverovať celým srdcom.

Uznajme dnes, že jedine v pokání sa môžeme vrátiť k Bohu, lebo to nie On odchádza, ale my sa vzdľujeme Jemu. Kiež nás spoveď a Večera Pánova posilnia, aby sme dokázali bojovať proti diablu a aby sme uznali, že len s Bohom zvládneme všetko teraz i naveky. Amen.